

COMENTARI

Judicis de la nostra obra

En aparèixer el primer nombre férem un esquemàtic programa que anem complint paulatinament; car s'ha de reconèixer que els qui fem aquesta publicació també estem ocupats en altres afers habituals i que exercim el periodisme en qualitat d'*amateurs*, ço és, amb limitat coneixement d'aquesta tasca.

Ni un sol moment, coneixedors de les nostres qualitats, hem pretingut passar per entesos, ja que no lliga amb la innata modèstia que sovint manifestem, essent, per tant, inoportú demanar-nos la maduresa com ho han fet en ocasions aquells qui tenen més pedanteria que talent natural.

Doncs, si per casualitat fem tocar la flauta, hem trobat un apoi desinteressat i patriòtic, que mirat d'altres posicions intel·lectuals o de la mateixa vida periòdica no es pot capir, i en la resposta de l'acollida franca i falaguera desenrotllem un treball que se'ns paga doblement, perquè tampoc se'ns regateja el aplauso que arriba a nosaltres per mitjà de persones que per la seva cultura i posició social són una sòlida garantia.

Ultimament s'han manifestat, i ho diem per satisfacció dels nostres favoreixedors i pròpia, alabant de que s'hagi recollit els aspectes de la vida escolar amb la reproducció de dibuixos i escrits dels nens de les Escoles de la vila, i en la publicació de les notícies dels avenços i situació dels que amplien els seus estudis a fora, creient que pot ésser —i ho és— un esperó per crear una generació estudiosa, que es prepara ja

amb la recent fundació de les Biblioteques Escolars circulants.

Cal reconèixer serenament que ens trobem en un estat llastimós en relació a les manifestacions de l'intel·lecte, aquí, llevat de petites excepcions, ningú llegeix, ningú escriu, ningú dibuixa, pinta, fa música o canta les bel·leses que ens envolten i que la ma de Déu ha acumulat en aquesta encontrada.

Sense un resorgiment actiu de les manifestacions de l'intel·ligència, malgrat l'aparent riquesa natural que s'explota, queda un tresor inexhaurible per treballar, queda un caudal soterrat, el filó aurífic s'ignora i el diamant resta per polir.

Es una traïció i una cobardia deixar inèdits els treballs fets o apuntats que s'han de desenrotllar; quan vingui la creixent generació, poques pàgines podrà llegir de la història local; migrat concepte podrà tenir d'aquells qui poden agregar al seu nom el títol d'una ciència o art, si no troben del seu pas ni la lleu petjada, si no saben d'ells altra cosa que la intervenció manual en els assumptes de la professió exercida.

Si de veritat aimem el resorgiment cultural de la vila; si de veres volem que Sant Celoni sia el cap i casal de l'encontrada, es fa imprescindible escometre una important millora: procurar que les seves Escoles estiguin a l'altura d'encabir-hi fins els alumnes de la comarca que vullguin completar la instrucció.

Es així, doncs, que el nostre pervindre està fixat en dos grans problemes: la Cultura i la Beneficència.

M. GRIVÉ I MASÓ

